

Του βίου την θάλασσαν (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Τελευταία Κυριακή του μηνός Ιουλίου, τον οποίο αποχαιρετούμε και υποδεχόμαστε το μήνα που είναι αφιερωμένος στην Παναγία. Η σημερινή ευαγγελική περικοπή αποτελεί συνέχεια της περικοπής της προηγούμενης Κυριακής. Ο Χριστός από την έρημο, στην οποία έκανε το μεγάλο θαύμα των πεντακισχιλίων, μεταβαίνει σ' ένα όρος για να προσευχηθεί «κατ' ιδίαν». Τους δε μαθητές του τους πρόσταξε να πορευτούν δια θαλάσσης στην αντίπερα όχθη.

Κατά τη διάρκεια όμως του ταξιδιού τους, ξεσπά μια μεγάλη τρικυμία και το πλοίο βάλλεται από τη μανία της φύσης: των κυμάτων, του ανέμου, της θαλασσοταραχής. Ο φόβος τους ήταν μεγάλος καθώς στη δοκιμασία, ήταν μόνοι και αβοήθητοι. Ο Χριστός ήταν απών και η αβεβαιότητα τους κυρίευσε. Οι μαθητές σε πολλές περιπτώσεις διακατέχονταν από την ανθρώπινη αδυναμία και ανασφάλεια, την οποία ζητούσαν να τους αναπληρώνει το στήριγμά τους, ο διδάσκαλός τους, ο Χριστός. Γι' αυτό και τότε εν μέσω της τρικυμίας και τη δοκιμασίας του πειρασμού αισθάνονται περισσή αδυναμία με την απουσία του Χριστού.

Ο Χριστός, ωστόσο, ως γνήσιος πατέρας, δεν αφήνει τους μαθητές του αβοήθητους και ανυπεράσπιστους. Κατά τη διάρκεια της θαλασσοταραχής πορεύεται να συναντήσει τους μαθητές του περπατώντας πάνω στη θάλασσα. Οι μαθητές με το που αντιλαμβάνονται την προς το μέρος τους κατεύθυνση κάποιας μορφής που περπατά στα ύδατα «έταράχθησαν» θεωρώντας την μορφή φάντασμα. Ο Χριστός όμως απευθείας τους μιλά για να τον αναγνωρίσουν. Από τους μαθητές πρώτος ο Πέτρος αποκρίθηκε στον Ιησού ζητώντας του να τον καταστήσει κι αυτόν ικανό να περπατήσει στα ύδατα. Ο Χριστός τότε τον προστάζει να περπατήσει στα νερά ώστε να πάει προς το μέρος του. Ο Πέτρος περπατά όμως ο δυνατός άνεμος του αποδυναμώνει την πίστη και τη σιγουριά στο πρόσταγμα του Ιησού, με αποτέλεσμα να πέσει και να βουλιάξει. Ο Ιησούς βοήθησε τον Πέτρο, ο οποίος φάνηκε δειλός και αδύναμος στην πίστη και ανέβηκαν μαζί στο πλοίο και η θάλασσα ηρέμησε.

Ο Χριστός για άλλη μια φορά δεικνύει την Θεότητά του διά των ενεργειών του. Δείχνει ότι ως Δημιουργός Θεός μπορεί να προστάξει ακόμα και τη φύση και να την υποτάξει. Ταυτόχρονα όμως η πιο πάνω περικοπή μπορεί να ερμηνευτεί και αναγωγικά σε σχέση με την ίδια μας τη ζωή και την καθημερινότητα. Η τρικυμία μοιάζει με την ίδια μας τη ζωή, που λίγο ή πολύ αντιμετωπίζει τις δικές τις περιπέτειες και δοκιμασίες. Δοκιμασίες που ζητούν στήριξη και ενίσχυση, προβλήματα που ζητούν λύσεις από τον ίδιο τον Θεό. Οι μαθητές όντας μόνοι χωρίς τον Θεό τους νοιώθουν «μικροί» κι αδύναμοι μέσα στη θλίψη. Γιατί η μεγαλύτερη παρηγοριά στο κάθε μας πρόβλημα είναι ο Θεός. Η ανθρώπινη συμβολή είναι οφέλιμη πολλές φορές μα όχι πλήρως ικανή να παραμυθήσει τον πόνο της δοκιμασίας. Όσο δυνατός ψυχικά κι αν είναι κανείς, αν δεν έχει μέσα του θερμή και δυνατή πίστη που να προέρχεται απο μια γνήσια σχέση με τον Χριστό, δεν μπορεί να σταθεί ενώπιον κανενός προβλήματος. Εξάλλου, όπως σημειώνει και ο απόστολος Παύλος: «Ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μη πέση». Βλέπουμε ακόμα και τον Πέτρο που φαίνεται να τον διακατέχει η Πίστη και η Εμπιστοσύνη στο λόγο του προστάγματος του Χριστού μα που δεν φανερώθηκε τόσο δυνατή ώστε να ξεπεράσει την ανθρώπινη του αδυναμία.

Τις τρικυμίες του βίου μόνο ο αρχιπελαγίτης Χριστός είναι ικανός να τις ημερέψει. Σε εμάς όμως απομένει η πίστη στα χέρια του Θεού. Ο άνθρωπος καθημερινά έρχεται αντιμέτωπος με τα όρια της φύσης του στη προσπάθειά του να επιλύσει διάφορα δύσκολα πολλές φορές προβλήματα. Αυτά λοιπόν τα όρια μπορεί κανείς να τα ξεπεράσει δια της πίστης. Η πίστη και η πλήρης εμπιστοσύνη στο Θεό μπορούν να σε κάνουν να σκεφτείς αλλοιώτικα τη στιγμή που είσαι ανθρωπίνως ανίκανος. Η πίστη δηλαδή στην τέλειά της μορφή, όπως την συναντάμε στα συναξάρια ικανώνει τον άνθρωπο να ξεπεράσει ακόμα και τα όρια του. Στο βίο της αγίας μεγαλομάρτυρος Χριστίνης που γιόρταζε αυτή την εβδομάδα, διαβάζουμε πως σε ένα από τα μαρτύρια που υπέστη, συνέβηκε το εξής: Οι Ειδωλοάτρες έδεσαν στο λαιμό της αγίας μια βαρειά πέτρα και την έριξαν στη θάλασσα. Και εκεί που η Αγία έπρεπε λογικά να πνιγεί και να πεθάνει η πέτρα λύθηκε και η Αγία θαυματουργικά περπατούσε πάνω στη θάλασσα. Συνεπώς τα συναξάρια των αγίων αποτελούν πράγματι ένα έμπρακτο ευαγγέλιο. Είναι η βίωση του ευαγγελίου με την πίστη που προϋποτίθεται ώστε να κερδήσει κανείς το δώρο του ευαγγελίου, την αγιότητα.

Η Αγιότητα λοιπόν ως τέλεια μορφή πίστης γίνεται το αδιέξοδο και ο εύδιος λιμένας των πειρασμών και των θλίψεων. Ακόμα και ο άγιος Πορφύριος παρομοίαζε τον εαυτό του με ταξιδιώτη μιας ζωής που έμοιαζε με «μια θάλασσα φουρτουνιασμένη». Στα πρώτα μάλιστα χρόνια της ζωής του μέχρι να

κατασταλάξει για το τι θα έκανε και μέχρι να καταλήξει στο μοναχισμό, ζητούσε από τον Θεό να του αναδείξει το λιμάνι στο οποίο θα κατέλειγε, και το οποίο ήταν τελικά τα Καυσοκαλύβια. Η μεγάλη του πίστη τον ενίσχυσε ώστε μικρό παιδάκι να αφήσει τα πάντα και να πορευτεί «του βίου την θάλασσα» μέσα από δυσκολίες και πειρασμούς.

Τα κύματα λοιπόν του βίου του καθενός βρίσκουν την ηρεμία τους στη βαθιά πίστη. Και γι' αυτή μας την αδυναμία μας ενισχύουν οι βίοι των αγίων που τα διάβηκαν αυτά τα μονοπάτια της ένθερμης πίστης των θλίψεων, των πειρασμών, και των δοκιμασιών. Και που στη κάθε τους πνευματική και σωματική αδυναμία και πτώση φώναζαν ως ο Πέτρος: «Κύριε, σώσόν με».